

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. március 31.
(húsvétvasárnap)

Horváth Géza

A FELTÁMADÁS ELKEZDŐDÖTT

Lekció: 1Korinthus 15,1-23

Alapige: 1Korinthus 15,3-5. 8. 12-14. 20

Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették,— és ugyancsak az Írások szerint — feltámadt a harmadik napon, és megjelent Kéfasnak, majd a tizenkettőnek.

Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is.

Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel.

Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje.

Imádkozzunk!

Urunk, magasztalunk a feltámadásért, azért a boldog tudatért, hogy élő Urunk van, nem halott Megváltónk.

Köszönjük, hogy gyülekezeti közösségben örvendezhetünk és vigadhatunk, mert Krisztus lett a vigaszunk.

Köszönjük, Urunk, hogy bár azt énekeltük az előbb a húsvéti énekben, hogy a halál elragadta Őt, de légy áldott, hogy nem tarthatta fogva. Köszönjük, hogy minden az Írások szerint történt, azaz a régi ígéret beteljesedett és a mi Atyánk örökkévaló terve megvalósult.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy engedelmes voltál a halálig, mégpedig a kereszthaláláig. Áldunk, hogy elviselted azokat a pokoli kínokat, amelyeket nekünk kellett volna a bűneink miatt. Köszönjük, hogy alávetetted magad ennek, de áldunk, hogy feltámadtál harmadnapon, és ez a mi mai napunknak öröme és ünneplésünknek tárgya.

A FELTÁMADÁS ELKEZDŐDÖTT

Megvalljuk, Urunk, hogy rest a szívünk mindazokra, amit a Kijelentésben olvasunk. Bocsásd meg, hogy annyi sötét dolog lengi körül ezt a szép ünnepet is az emberszív tökéletlensége és bűne miatt. Bocsásd meg azt, hogy nem tudunk örülni annak, hogy te vagy a vigaszunk, ha nem te vagy az életünk értelme, ha nem benned élünk és nem általad vagyunk.

Kérünk, ölelj körül most bennünket a feltámadás üzenetével.

Kérünk, különösen vigasztald azokat a testvéreket, akik ezen az ünnepen gyászban vannak, akik nemrégén búcsúztak szeretteiktől, akik különösen is átélik, hogy mit jelent most valakit elveszíteni. Kérünk, hadd éljék át azt is sokakkal együtt, hogy mit jelent tudni: tőled a hívőt sem halál, sem élet, sem semmi más el nem választhatja.

Köszönjük, hogy te lettél nekünk igazságul, szentségül, váltságul. Kérünk, légy jelen közöttünk, élő Urunk, és a te szavaddal szólíts meg bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

Ezen a húsvéton nem az evangéliumból hangzik felénk az igehirdetés úgy, mint a feltámadás története, hanem abból az igéből, amelyet a kalauzunk szerint ezekben a napokban olvasunk. Hiszen itt Pál apostol részletesen elmondja és kifejti a feltámadás titkát a korinthusi hívőknek, és mivel Isten ígéje örök, az ember hitetlensége is változatlan azóta is, hisszük, hogy Szentleke által kifejti nekünk, amit az Úr Jézus Krisztus mondott — igaz, hogy húsvét után, de még húsvéthoz kapcsolódóan —, ne légy hitetlen, hanem hívő!

A keresztyén hitnek az alapja Jézus Krisztusnak a feltámadása. Ezen áll vagy bukik a hitünk. Valaki egyszer azt mondta: mindent el tud fogadni, csak a feltámadást nem. Azt válaszoltam neki: akkor semmit sem tudsz elfogadni. Ugyanis, ha valaki a feltámadást kétli, vagy nem fogadja el, akkor hiábavaló a hite, vagy ahogy ez a szó görögül hangzik: üres lett és üressé lesz a hite.

Pál apostol az 50-es évek elején írta Korinthusba ezt az ígét és fejti ki a feltámadás tanát. Nem is azzal kell nekünk foglalkozni, hogyan történt a feltámadás, hanem azzal, hogy miért történt, mi ennek a hatása az életünkre nézve ezen a húsvéton is, vagy inkább életünk minden napján.

Hogy Pál apostol miért írta Korinthusba a feltámadásról szóló ilyen részletes kifejtést, annak két oka volt: mert egyrészt sokan tagadták a feltámadást. A görög filozófusok, de a zsidó sadduceusok is, tagadták, hogy egyáltalán van feltámadás, és sokan tagadták — mint ahogy tagadják ma is —, hogy egyáltalán Jézus Krisztus feltámadt a halálból. Ezért mondja az apostol: hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása?

A másik probléma az volt, amit később az apostol így kérdez meg: de mondhatná valaki közületek, hogyan támadnak fel a halottak, és milyen testtel jönnek ki. Mert ha valaki még hitte is és vallotta is a feltámadást, azért abban bizonytalan volt, hogy a mi testünk, amely elenyészik, vajon hogyan fog feltámadni. A Bibliában sok hívő megkérdezte, hogy hogyan lehetséges ez. Megkérdezte Ábrahám, Mária és megkérdezik nagyon sokan ma is, hogyan lehetséges ez?

Amikor temetéseken vagyunk és megállunk a ravatal mellett, főképpen, ha urnás temetés van, ami most már a legtöbb, akkor valóban olyan hihetetlennek tűnik az ember számára, hogy ez a por vajon hogyan lesz ismét éppé? Szeretnék mindenkit figyelmeztetni, hogy ezt nekünk nem is megértenünk kell, hanem hinnünk kell. Hitünk tárgya ez. Hitünk, hogy „nincs már szívem félelmére nézni sírom fenekére, mert látom Jézus példájából, mi lehet a holtak porából.”

Ezért a húsvét üzenete, amelyre Pál apostol is emlékezteti a korinthusiakat, hiszen így kezdődik a 15. vers: „Eszetekbe juttatom az evangéliumot...” Ez azt jelenti, hogy semmi újat nem fogok mondani, amit már eddig is ne mondtam volna. Semmi olyat, ami nektek újdonság lenne, mert így lettetek hívőkké, hogy amikor hirdettetett nektek az evangélium, ezt bevettétek, ezen állotok is, és ezáltal üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy hirdettem nektek.

Ennek az evangéliumnak a tartalma a következő (amit jó lenne, ha a szívünkbe vésnénk): Jézus Krisztus ténylegesen meghalt a mi bűneinkért, valósággal eltemettetett, és testileg támadt fel a halálból. — Ezt valljuk. Mert ha nem halt meg Jézus, akkor nincs elégtétel. Ha nem temettetett el, akkor ez nem lenne bizonyosága annak, hogy valósággal meghalt. Ha pedig nem támadt volna fel testben, akkor a megszerzett bűnbocsánatot és megigazulást nem adhatta volna át nekünk. Hiába szerezte volna meg, de feltámadása azt jelenti, hogy ezt át is adta nekünk. A régiek úgy mondták: ránk szabta a feltámadás drága tényét.

Sokan úgy gondolják, hogy húsvét a nagy esemény, a feltámadás áll a középpontban és azt ünnepeljük. Kétségtelen, hogy Krisztus harmadnap halottából feltámadt. De húsvétkor, bármilyen megdöbbenő is, nem a feltámadás áll a középpontban, hanem a *feltámadott*. Nem a feltámadás, mint esemény, hanem az élő Krisztus áll a középpontban, mint élő személy. Így énekeljük: „Él a Jézus, a mi fejünk, keresztyének énekeljünk, ülven húsvét ünnepeket, új győzedelmi éneket.”

Az angyal nem azt mondja az asszonyoknak — ahogy olvassuk az evangéliumban —, hogy menjetek, mondjátok el, hogyan történt a feltámadás. Hogyan volt a kő elhengerítve, milyen a sír belülről, nincs ott senki, hanem azt mondja: menjetek, mondjátok meg a tanítványoknak, hogy él és találkozottok vele. És legfőképpen oda menjetek, ahol Krisztus van. Menjetek Galileába, ott meglátjátok Őt.

Miközben ezek az asszonyok hírvivőkké lesznek, engedelmeskednek az angyali küldésnek, azt olvassuk: Jézus szembejött velük az úton és azt mondta nekik: legyetek üdvözölve.

Az Apostoli Hitvallásban sem azt mondjuk, hogy hisszük a feltámadást, hanem azt: hiszünk Krisztusban, aki feltámadt. Itt hangsúlybeli különbség van, mert mi abban a Krisztusban hiszünk, aki feltámadt. Mert nem a feltámadás magyarázza a személyét, hanem fordítva: személye magyarázza a feltámadást nekünk.

Jézus feltámadása egyszeri, megismételhetetlen esemény volt, amelynek a mában és a jövőben való hatásáról ír Pál ebben az igében. Hiszen a korinthusiakat megfertőzték a feltámadást tagadó gondolataik. Megfertőzték a görög

A FELTÁMADÁS ELKEZDŐDÖTT

filozófia, különösen a platóni filozófia nézetei, amelyet a görögök előszeretettel hirdettek. Pál nemcsak azt mondja, hogy Krisztus feltámadt, hanem is elmondja, hogy mi ennek a hatása az én életemre nézve. Ezért olvasunk két olyan szép dolgot: az egyik: „Isten kegyelme által vagyok, aki vagyok, mert az Ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló.” A másik: amikor biztatja a korinthusiakat: A haláltól nem félek, azért, mert „bár veséim megemésztetnek, de tetemim megépítettnek”, mert egyszer majd Jézus Krisztus feltámaszt bennünket — énekeljük a húsvéti énekben.

Elgondoltam, hogy Jób még nem ünnepelhette a feltámadást, de ugyanezt vallja hit által az Ószövetségben. Azt mondja Jób: tudom, hogy az én Megváltóm él, ebben élek, ezért tudom elviselni, hogy elvesztem a földön szerelmem tárgyait, hogy el tudom engedni a vagyonomat, és nem pusztulok bele, el tudom engedni a gyermekeimet is, bár a szemem fáj a sírástól. Tudom, hogy az én Megváltóm él. — Van Megváltóm. Jób azt mondja a jövőre nézve: ez az én Megváltóm pedig majd az én porom felett megáll. — Jóbnak a feltámadásba vett hite volt, anélkül, hogy átélte volna az első feltámadás csodáját.

Mi pedig szégyenkezzünk, hogy már sok húsvétot ünnepeltünk, sok feltámadási ígét hallottunk, és talán a szívünkben ott van a kételkedés. Szeretném ma arra irányítani a figyelmet, hogy a feltámadást ne úgy lássuk, mint egy olyan eseményt, amely megtörtént. Ennek az igehirdetésnek nem is azt a címet adtam, hogy a feltámadás megtörtént. Ettől sokkal jobb hír az evangélium. Ettől sokkal többet akar mondani nekünk a mi Urunk. A feltámadás megtörtént, ez kétségtelenül igaz, de sokkal inkább igaz: a feltámadás elkezdődött. Jó lenne, ha beírnánk ezt a szívünkbe, mert Pál erről beszél. A feltámadás nemcsak, hogy megtörtént, meg kellett történnie az Írások szerint, hanem a feltámadás elkezdődött, mert Krisztus első zsenge a halottak közül. Mivel az első sorszámnev, ezért azt jelenti, hogy ha Ő az első, akkor lesz második, harmadik stb. — mind, akik a Krisztuséi az Ő eljövetelekor. — Így írja Pál ebben az igében.

Ma arra figyeljünk, hogy a feltámadás elkezdődött.

Ki ünnepli igazán húsvétot? Ennek az igének az alapján így fogalmaztam meg: az, aki el tudja mondani, hogy az élő Krisztussal én is találkoztam. Ugyanis a húsvéttól elválaszthatatlan a találkozásnak az ígérete. Azt mondja az angyal: menjetek Galileába, ott találkoztok vele, ott meglátjátok Őt. És amikor mennek az úton, akkor Jézus szembejött velük, és azt mondja: legyetek üdvözölve. Aztán bemegy a tanítványok körébe a bezárt ajtó ellenére, és azt mondja: békesség nektek. Aztán elmegy később Tamásért, és azt mondja: gyere, nézd meg oldalamat, a kezemet, és ne légy hitetlen, hanem hívó. Ebben a találkozásban Tamás térdre hull, és azt mondja: én Uram, és én Istenem.

Ezekről a találkozásokról beszél Pál ebben az igében: Jézus feltámadt, megjelent. Megjelent a tanítványoknak, Péternek, megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, és legutoljára, mint egy torzszülöttnek megjelent nekem is, aki erre érdemtelen voltam, mert üldöztem a Krisztus egyházát. Vagyis Pál apostol a húsvéti örömhírt abban fogalmazza meg, hogy találkoztam vele, és ez az életemnek más irányt adott. Üldöztem az Isten egyházát, most meg építem az

Isten egyházát. Az életemnek más irányt, más célt, más értékrendet adott és állított a szívembe az élő és feltámadott Krisztus.

Azt mondja Pál az efézusiaknak (2. fejezet): „titeket is életre keltett, akik halottak voltatok a ti vétkeitek és bűneitek miatt”. Mert ugyanez történt Efézusban is. Megszólalt Isten igéje, megszólalt a feltámadott, élő Krisztus, mert Ő velünk van minden napon a világ végezetéig. Az efézusi hívők feltámadtak, életre keltek. Jézus Krisztus megszólította őket, és ők életre keltek.

Ez az ige azt mondja nekünk: a feltámadás bizonyítéka nem az üres sír, hanem mindazok, akik Jézus Krisztussal találkoztak és az életük megváltozott. Én is bizonyítéka vagyok a feltámadásnak — mondja Pál. Miért keresitek a holtak közt az élőt? Ne itt keressétek. Hát hol keressétek?

Egyrészt tudjuk a Kolosséi levél szerint, hogy Krisztust ott keressük, ahol testileg van, az Atya jobbján, az odafelvalókat keressük. Aztán a földön ott keressük, ahol van, ahol az övéi összegyűlnek, a gyülekezet közösségében, mindazok életében, akik hordozzák a Krisztust azért, mert benne élünk, mozgunk és vagyunk — mondja az apostol.

Pál nemcsak azt tudta elmondani, hogy Jézus él, mert nagy dolog, ha valaki ezt el tudja mondani. Pál ettől sokkal többet mondott. Azt mondta: Jézus bennem élt. Azt mondja: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus (Gal 2,20). Pál nemcsak azt tudta, hogy Krisztus feltámadt, hanem azt is, hogy Krisztus az én életem. És az sokkal több, ha valaki azt mondja: él bennem a Krisztus. Én övé és Ő enyém. Mert halott voltam — mondja Pál —, üldöztem a Krisztus egyházát, minden törvényismeretemmél, farizeusi lelkületemmel, Isten iránti buzgósággal, de életre keltett.

A feltámadás csodája azt mondja: keljünk fel a bűn álmából. Az Efézusi levélben így hangzik a felszólítás: „Serkenj fel, aki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyog néked a Krisztus.” Úgy felragyog a Krisztus, hogy ezt a ragyogást átvéve rád sem lehet többé ismerni. Mint ahogy az apostolra is alig akartak ráismerni. Hát ez az ember az, aki üldözte? Annyi rosszat hallottunk róla, és most annyi jót mond nekünk. Rá sem lehet ismerni.

Nemrég hallottam Augusztinusról egy történetet, amit nem ismerem. Már megtérése után az utcán ment, megkarolta őt egy örömlány, akivel a régi életében kapcsolata volt, és azt mondta neki: hát nem ismeresz meg, én vagyok az. És Augusztinus azt mondta neki: te, te vagy, de én már nem vagyok én. Valaki emlékeztette a régi életére, de azt mondta neki: én már nem vagyok én.

Igen, Krisztus feltámadása ezt jelenti a számunkra: én már nem vagyok én. Az támad fel a bűn halálából, aki el tudja mondani: én nem vagyok én. Íme újja lett minden. A régiek elmúltak.

Kérdezzük meg: hogy találkoztak Jézussal a korinthusi hívők? Hogy találkozhatunk vele ma mi? Már mondtam, hogy a találkozás döntő húsvétkor. Azt mondja Pál apostol: megjelent Kéfásnak, a tizenkettőnek. Megjelent több mint ötszáz atyafinak és legutoljára megjelent nekem is. Ez a szó: „legutoljára” azt jelenti, hogy azóta testileg Jézus Krisztus nem jelenik meg.

A FELTÁMADÁS ELKEZDŐDÖTT

Valaki azt állította, hogy neki Jézus megjelent, de azt kellett rá mondanom: nem igaz! Ilyen többé nincs. Isten ígéje azt mondja. Legutoljára megjelent nekem is. — Ez azt jelenti, hogy többet ilyen módon Jézus Krisztus senkinek nem fog megjelenni. Akkor lehet találkozni vele? Lehet bizony!

Ezért kezdi az apostol a 15. fejezetben így: eszetekbe juttatom az evangéliumot. Amikor az evangélium felhangzik, legalábbis a tiszta, hamisítatlan evangélium, akkor az mindig a megfeszített és feltámadott Krisztusról szól. Amikor hangzik az Ő ígéje, azt Ő maga mondja nekünk. Legalábbis a hívő ember, aki feltámad a bűn halálából, úgy érzi: nekem szól az ige. Engem talál szíven. Ismeri az Úr az életemet. Semmit nem lehet eltitkolnom előle, és semmit nem lehet a szőnyeg alá seperni.

Lehet vele találkozni? Hogyne lehetne! Legutoljára megjelent nekem is. De nem Pál volt az utolsó, akinek Jézus Krisztus megjelent, mert nekünk az élő evangélium hirdeti ígéje és Szentlelke által: Krisztus jelen van. És azt mondja nekünk is, amit Tamásnak mondott: „Boldogok, akik nem látnak, és hisznek.”

Az előbb említett Augusztinus is így találkozott az Úrral. Úgy, hogy egy ígét talált meg: „mint nappal illik, ékesen járjunk. Nem tobzódásokban és részegségekben”. És ez az emberben kimunkálta a feltámadást és az új életet. Ő is találkozott Krisztussal az evangéliumon keresztül.

Amikor Luther megtalálja az ígét a kolostor mélyében és csendjében: „az igaz ember hitből él” — felragyog neki Krisztusnak a bocsánata. A kegyelmes Isten nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy az ember megtérjen az útjáról és éljen.

Azt hiszem, sokan ti is el tudjátok mondani: igen, egyszer nekem is megjelent a Krisztus, mert engem is leterített. Én is kaptam egy ígét, engem is letaglózott, megszólított, felemelt. Nekem is adta a bűnbocsánatot és az örök életet.

Éppen ezért nem az a lényeg, hogy Pál a korinthusiaknak mit mondott, hanem az, hogyan vonatkozott ez rájuk, és hogyan vonatkozik ránk Isten ígéje. Mitől kell elfordulnom. Hogyan tagadhatom meg magam, hogyan lehetek alázatos, hogyan szerethetem jobban a rám bízottakat. Egyszóval: hogyan vehetem le a régit, az óembert, és hogyan öltözhetem fel az új embert.

Az a második nagy kérdése a mai ígének: hisszük-e, hogy Krisztus feltámadása a mi majdani dicsőséges feltámadásunknak is záloga? Hiszen ennek az ígének a másik felében, amely épp a mai napra kijelölt újszövetségi ígénk, ezzel foglalkozik az apostol.

Eszembe jutott az az ige, amit általában pünkösdkor szoktak sokan hirdetni. Amikor azt látja Ezékiel, hogy a völgyben a csontok megélednek. Ezékiel is olyan szkeptikus. Azt mondja: Uram, hát megélednek ezek? Lesz itt élet? És akkor csak azt látja, hogy a csontok egymáshoz illeszkednek, hús és bőr adódik rájuk, és életre kelnek a halottak. Ez nemcsak pünkösdi ige, hanem húsvéti ige is. Mert ez azt mondja: Istennek van hatalma. Van hatalma arra, hogy előhozza a holtakat Jézus Krisztus által, vele együtt.

Vajon hisszük-e ezt, hogy a mi Megváltónk egyszer a mi porunk felett megáll? Korinthusban az volt a baj, hogy sokan nem hitték. Mondhatná valaki:

hogyan jönnek ki a halottak, és minémű testtel jönnek ki? Azt mondja Pál erre: esztelen, amit te vetsz, nem elevenedik meg, csak ha megrothad. Amit elvetsz, az csak akkor hajt ki, ha elrothad. Ha szárba szökken, sokszorost hoz. Azt mondja az apostol: így lesz az, hogy a mi testünk megemésztetik. Nem kell nekünk ettől félnünk, rettegnünk, mert az, ami feltámad, hasonló lesz hozzá. Nem ugyanaz, de mégis az. Ez a feltámadásnak a titka és csodája, amit mi emberi értelemmel fel nem foghatunk.

Számomra olyan nagy evangélium lett. Tegnap este az istentiszteleten lelkész testvérünk azt az igét olvasta, amikor Arimátriai József elkérte Jézus testét és begöngyölte gyolcsba és a saját sziklasírjába tette. Ez a gondolatom az volt, ami harmincadik húsvét, amikor Isten húsvéti evangéliumát hirdethetem), hogy ez az ige is miről beszél? Arról, hogy a mi Istenünknek is fontos a mi testünk is. Elkérte a testet, mert azt jelenti az ige: fontos a test is. A görögök, a platóni filozófia szerint a test semmi, az csak börtön, kényszerű nyomorúság, ami a lelkünket hordozza, mert a lélek halhatatlan. Ez az ige azt mondja: Isten előtt a mi testünk is fontos.

Most értettem meg én is azt, hogy mit jelent az, amikor a Káténk első kérdése azt mondja: Testestől, lelkestől megváltott engem. Testestől, lelkestől a Jézusé vagyok. Az én Uram nemcsak a lelkemmel foglalkozik, hanem a feltámadás azt jelenti, hogy a testemmel is. Eszünkbe juthat az a sok ige, ami a testről beszél. A Szentlélek temploma. Nem tudjátok-e, hogy szánjátok oda a testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul. Ez azt jelenti, hogy a testemmel sem tehetek azt, amit akarok. Azt is oda kell szánni, oda kell adni, mert Isten előtt a testem-lelkem egyformán fontos. Milyen nagy dolog lesz az, hogy egyszer feltámadunk másnemű testben, de hordozni fogjuk a réginek az ábrázatát valahogy, és éneklünk is. Mózes és a Bárány énekét fogjuk énekelni. És vágyunk arra, hogy „ott álljunk üdvben öltözötten én és szeretteim köröttem”.

Aki ebbe nem tud belefogózni, azt mondja Pál, akkor hiábavaló a ti hitetek is. Akkor üres, mert ha a feltámadást kivesszük, akkor nem marad semmi. Akkor hiábavaló a prédikálás, a hit, de Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje. A feltámadás ténye megtorpedózza a lélekvándorlás és a reinkarnáció hamis elméletét. Mi a sír fenekén nyugszunk, ott van a testünk, de lelkünk azonnal az Úrhoz megy és vigasztaltatik (Lk 16), de hogy a testünk-lelkünk ismét egyesül és a mi Megváltónk megáll a porunk felett, ez azt mondja: a hívő ember nem hisz a lélekvándorlásban, reinkarnációban stb., mert elmondja az ige, hogy mivé leszünk.

Amikor a Thesszalonikai levél elmondja: felhangzik a kürt, a harsona, és majd feltámadnak, akik a Krisztusban elhunytak. Nem egy idegen testben kell majd továbbélnem, hanem a feltámadott testemben. Isten helyre teszi a feltámadás csodájában a mi hamis emberi elméleteinket, és azt mondja: higgy nekem és higgy bennem.

Befejezésül: a Zsidókhöz írt levélben van: ha Isten kihozta a halálból a juhok nagy Pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézust, akkor kihozza a juhokat is. Ha kihozta a mi fejünket, akkor kihozza a tagokat is,

A FELTÁMADÁS ELKEZDŐDÖTT

mert lehetetlen, hogy a Pásztor és a nyáj, a fő és tag elválasztva legyenek egymástól.

Ezért Jézus feltámadásával a feltámadás elkezdődött és folytatódik. Lelkiképpen ma is folytatódik, amikor valaki új életre jön, újjászületik Isten ígéje és Lelke által. Ha lehet így mondani: majd akkor folytatódik, amikor Jézus Krisztus megjelenik. Az a nagy örömhíre a mai ünnepünknek is, hogy a feltámadás elkezdődött. Amit Isten elkezdett, azt Ő be is fejezi.

Azt kérdezem, amit Jézus kérdezett Betániában: hiszed-e ezt? Mi mondjuk együtt: hinni taníts, Uram, kérni taníts.

Imádkozzunk!

Urunk, ha komolyan énekeltünk most, akkor már elmondtuk bizonyágtételünket és imádságunkat. Mert akkor megvallottuk, hogy „benned bűntől mentté lettem, benned igazulásom”.

Köszönjük, hogy a húsvét, a feltámadás arról beszél nekünk, hogy Isten ingyen, kegyeleméből megigazított minket, elvégezte a megszentelés munkáját is és megígérte nekünk, hogy meg is dicsóít majd bennünket. Köszönjük a feltámadásnak ezt a három drága hatását, hasznát, amelyből élhetünk, és amelyből fogunk élni veled együtt örökké.

Köszönjük, hogy imádságként is kérhettük: „Jövel ó Jézus, jövel, adj új életet és meghalást, s majd második feltámadást.”

Köszönjük, hogy az lehet az imádságunk, hogy új életben járunk, hogy átéljük az első feltámadást, amikor hátunk mögé vetted minden bűnünket, és új életre hozol bennünket, új szívet adva nekünk. Ezzel együtt új gyakorlati életet, életcél, új utat. És amelyek nyereségek voltak egykor nekünk, azt kárnak és szemétnak ítélve, és amelyek egykor kár és szemét volt nekünk, azt nyereségnek ítélve járjuk az életünk útját a hétköznapiakban is.

Könyörögünk, cselekedd mindezt Szentlelkeddel, és győzz meg bennünket bűn, igazság és ítélet tekintetében.

Kérünk, áldd meg ünnepünket, segíts a külső helyett a belsőre figyelni, a lelkiekre. Segíts, hogy így éljünk szeretteink között ezen a mai napon is, és így tudjunk ünnepelni örvendezve neked és benned, hogy boldogok lehessünk általad.

Kérünk, a feltámadás bizonyosságával erősítsd a gyászolókat, vigasztald a beteget, erősítsd az ellankadtakat, és keresd a hitetleneket, Urunk, hogy minél többet előjöjjenek az életre, megtérjenek és éljenek.

Áldd meg gyülekezetünket, egyházunkat, nemzetünket. Kérünk, áldd meg az egész teremtett világot. Köszönjük, hogy ma is hirdettetik a feltámadás evangéliuma. Mert örökkévaló szeretettel szeretsz bennünket, és kiterjesztetted ránk a te irgalmasságodat. Légy érette áldott.

Ámen.